

O, čuj moj glas, ki še mravljinca daš,
da čez krčine, ubog z ubogimi,
pritiplje v doma svoj med prezanoginai!

PLAMEN

FRAN ELLER

Pod mrtvim nebom ko zavržen kamen .
na dan sem ležal, zdaj je svetlo vse,
kar v solnčni plašč me iz globoke tme
odrešil je spoznanja strmi plamen.

Ta plamen greje, ni požar, ki šga,
ko vino čist je, a nikdar omanen,
in bolj preplaja me, čimbolj sem samem,
visok je cvet, ki noč ga ne ope. ---

Neobjemljiva, Ti si večno ena
in kakor Ti nikoli še nobena
mi bila med sestrami ni češčena!

Pa če na zemlji naju nič ne veže,
se ne zgrešiva, iz življenja teže
gorim v Tvoj svet, ki smrt ga ne doseže.

POGLAVJE O MORALI

JOSIP VIDMAR

I.

V nekaterih člankih «Kritike» sem skušal obrazložiti neko etično misel, o kateri se mi je zdelo, da mi je postala zavedna last radi tega, ker sem jo napol prikrito, napol pa izrečeno, toda živo in tvorno srečal v mnogih umetninah kot misel umetniškega odnosa napram življenju in v življenjih pomembnih osebnosti kot zakon njihovega delovanja. Pri tem tolnačenju me ni vodil namen propovedovati. Zavedal sem se, da se ravno ta misel ne sme propovedovati in ne more, marveč da se v življenju prebujata sama, ali pa da vsaj nezavedno deluje povsod tam, kjer mora. Poglavitni namen mojega pisanja je bilo hotenje napisati zoper napadalno preproščino moralistov zagovor življenske resnice in jo pokazati tako, kakršno sem jo spoznal v njenih najčistejših izrazih.